

Зазвичай господарюючі суб'єкти визначають митну вартість товарів, що імпортуються, за основним методом. Але на практиці дуже часто митні органи вимагають проведення коригування митної вартості з метою її збільшення для отримання більших сум митних і податкових платежів. В цьому випадку можливі два варіанти стратегій господарюючого суб'єкта: а) погодитись або б) не погоджуватись із коригуванням митної вартості.

Якщо підприємство обирає варіант «а», то воно має заздалегідь планувати додаткові витрати на сплату мита і податків через можливе завищення митним органом митної вартості імпортованих товарів.

Якщо підприємство обирає варіант «б», то щоб відстояти самостійно обчислену митну вартість імпортованих товарів необхідно зібрати повний пакет документів, які підтверджують розрахунок митної вартості. Якщо митний орган не приймає цей пакет документів та проводить коригування митної вартості, треба оскаржувати рішення митного органу в суді.

Також під час прийняття рішення господарюючим суб'єктом, яку стратегію обрати, слід врахувати їх наслідки, що пов'язані із формуванням податкового кредиту з ПДВ. Вибір стратегії «а» веде до включення всієї сплаченої суми ПДВ до податкового кредиту, і розмір цього податкового кредиту буде більший, оскільки передбачається завищення митним органом митної вартості імпортованих товарів. Вибір стратегії «б» не дозволяє декларанту всю суму сплаченого при розмитненні ПДВ включити до податкового кредиту, оскільки частину ПДВ, яку підприємством було сплачено в якості «фінансових гарантій», віднести на податковий кредит не можна.

Вибір стратегії залишається за підприємством, але ґрунтуватись він має на прорахунку економічних наслідків кожного з варіантів з урахуванням наведеної вище інформації.

*Т. А. Здесенко,
викладач,*

Гірничо-електромеханічний коледж,

Н. О. Шура,

к.е.н., доцент.,

кафедра обліку, оподаткування, публічного управління та адміністрування

ДВНЗ «Криворізький національний університет»,

м. Кривий Ріг, Україна

ЗАСТОСУВАННЯ РЕСУРСОЗБЕРІГАЮЧИХ ТЕХНОЛОГІЙ ЯК ПЕРЕДУМОВА ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ПОТЕНЦІАЛУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Успіх у становленні та розвитку економіки великою мірою залежить від правильного використання ресурсів та їх збереження. Економія ресурсів може бути досягнута або за рахунок абсолютного їх скорочення, або за рахунок підвищення якості ресурсів. Як відомо, Україна належить до країн, тільки частково забезпечених власними енергоресурсами. Імпортується здебільшого природний

газ, світова ціна якого зростає. Такий показник енергоемності об'єктивно знижує конкурентоспроможність вітчизняного виробництва і лягає важким тягарем на національну економіку.

Світовий досвід підтверджує, що витрати коштів на енергозберігальні заходи в 2,5–3 рази ефективніші, ніж вкладання їх у будівництво нових енергогенеруючих потужностей. Тому в умовах інвестиційних обмежень енергоощадливий шлях розвитку вітчизняної економіки є найбільш раціональним.

Якщо оцінювати потенціали енергозбереження у секторах економіки України, то слід визнати, що не електроенергетика має найбільший потенціал у галузі енергозбереження (вона споживає 22–23% котельно-пічного палива, яке використовується в країні), а промислова, житлово-комунально-побутова теплоенергетика і теплотехніка (споживається близько 70 % такого палива).

Саме в цих галузях зосереджено основний потенціал збереження енергоресурсів, передусім природного газу.

В енергетичній політиці необхідно враховувати, як мінімум, чотири основні принципи:

- має використовуватися пріоритетний потенціальний екологічно ощадливий енергоресурс — економія енергії;
- для енергопостачання слід задіяти технології, які оптимально використовують теплоту спалювання палива і теплоту енергоносіїв;
- потрібно в кілька разів збільшувати темпи залучення нетрадиційних відновлюваних енергоресурсів;
- енергогенеруючі установки необхідно оснащувати сучасного технологічного рівня пристроями для вловлювання та нейтралізації шкідливих викидів.

За умов обмеження коштів у паливно-енергетичному комплексі України найближчим часом не вдасться спорудити потужні капіталомісткі об'єкти енергетики довготривалого будівництва (потрібно 8–10 років). Необхідно орієнтуватися на реалізацію інноваційних проектів із залученням вітчизняних та іноземних інвестицій для створення сучасних конкурентоспроможних, швидкокупних, енергоефективних й енергозберігальних екологічно чистих технологій та установок, що потребують порівняно невеликих капіталовкладень і термінів будівництва (не більше 2–3 років).

Досвід розробки і впровадження таких технологій та обладнання є в Інституті технічної теплофізики (ІТТФ) НАН України, інших установах Відділення фізико-технічних проблем енергетики НАН України, Національному технічному університеті України тощо.

Нині комунальна теплоенергетика перебуває у кризовому стані, спричиненому моральним і фізичним спрацюванням теплового обладнання. Пріоритетними напрямками розвитку комунальної теплоенергетики є:

- розробка і впровадження нових котлоагрегатів, технологій комбінованого виробництва тепла та електроенергії (когенерація);
- застосування технологій та обладнання для утилізації теплоти відхідних димових газів;
- залучення нетрадиційних і відновлюваних джерел енергії, місцевих паливно-енергетичних ресурсів;

– широке використання приладів, систем контролю, автоматизації і керування енергетичними об'єктами.

Використання нетрадиційних відновлюваних джерел енергії (НВДЕ) та вторинних енергоресурсів є важливим стратегічним напрямом розвитку енергетики в Україні. Це дасть можливість:

– підвищити рівень енергетичної безпеки за рахунок заміщення органічного палива НВДЕ у паливно-енергетичному балансі країни; знизити негативний вплив на довкілля, розв'язання екологічних проблем;

– створити нові ринки товарів і послуг — високотехнологічне обладнання, робочі місця тощо;

– збільшити використання сировини для неенергетичного споживання.

Важливим напрямом у теплоенергетиці є скорочення споживання комерційного природного газу комунальною енергетикою країни за рахунок:

– активного залучення у паливні ресурси біогазу, газу звалищ відходів, шахтного метану, доменного, мартенівського газу.

– некондиційного природного газу, геотермальних вод.

– використання місцевих та альтернативних видів палива, а саме: вугілля, дров, відходів деревообробки, соломи, твердих побутових відходів, торфу, лушпиння, інших видів біомаси.

Для широкомасштабного впровадження енергоефективних технологій у різні сектори вітчизняної економіки слід переглянути існуючі та розробити нові законодавчо-правові акти, які б дали можливість задіяти інвестиційні, цінові, податкові та інші механізми стимулювання освоєння енергоефективних технологій і обладнання, зокрема для реалізації загальнонаціональної та регіональної політики ефективного використання енергоресурсів.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про альтернативні джерела енергії». – [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/555-15>

2. Електронна бібліотека Wikipedia. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://en.wikipedia.org>.

3. Державний комітет України з енергозбереження. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.necin.com.ua

4. Мельничук М.Д. Аналіз сучасного стану і перспектив розвитку світової та української сонячної енергетики / М. Д. Мельничук, В. О. Дубровін, В. М. Поліщук // Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. – К., 2011. – Вип. 166, Ч. 2 : Техніка та енергетика АПК. – С. 9-16.

5. Атлас енергетичного потенціалу відновлювальних і нетрадиційних джерел України – К.: Національна Академія наук України. Сайт Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері енергетики. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nerc.gov.ua/?id=4787>.